

Ρίτα Μπουμη Παπα

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Δεν έχασα το δρομο που οδηγει σε Κεινον
αντιθετα τον ανοιξα σε μια παλιρροια σιωπης
οταν εξερευνουσα
τοπια εκπληχτικα απ τις αισθησεις μου πλασμενα
ερημους που δεν λερωσαν πολιτισμοι
τη γη που επινε το αιμα των παιδιων της
και μου ζητουσε να της δειξω τους ενοχους
κρατηρες σκεπασμενους απο χιονια
τριανταφυλλα εκτυφλωτικα.

Και προχωρουσα ασυμβιβαστη σ αυτο το δρομο
(που η αξινα μου ανοιξε σε μεγα μερος)
σηκωνοντας αποσκευες με μυστικα εκρηχτικα
με πενθη, με ηττες αλλα και με νικες
καπνισμενη απο φωτιες κι επαναστασεις
μεθυσμενη απο κλαμα
ανεβαινοντας
φευγοντας παντα.

Και ξερω, οπως και Κεινος που με περιμενει,
πως το δρομο αυτο δεν τον περνω για τελευταια φορα:

Παλι απ αυτον θα επιστρεψω
να κατοικησω στο θραχο ειτε στο δασος
να γινω ροδα

λυχνος

περιστερι

μαχαιρι απο πυριτη λιθο...